

Hoe een hond den moordenaar zijn meesters verried.

Ridder Aubry de Montdidier, een Fransch edelman, bezat een trouwen hazewind, aan welken hij zeer gehecht was. De meester was goed voor het dier, dat hem overal volgde.

De ridder leefde aan het hof van den koning en werd om zijn deugden en verdiensten door den vorst zoo geacht, dat hij allerlei eervolle betrekkingen verwierf.

Die onderscheiding wekte den nijd op van een ander edelman, ridder Macaire, een hoogmoedigen en waanwijzen hoveling, die nu verging van afgunst, omdat Aubry de Montdidier bij den koning zoo goed aangeschreven stond.

Macaire, verborg echter zijn haat en toonde zich een valschen vriend. Nu, valsche vrienden zijn veel erger dan openlijke vijanden. Aubry moest dat ondervinden.

Op zekeren dag wandelden de beide edellieden in een bosch nabij Parijs. Macaire babbelde lustig, juist alsof hij de beste vriend was van den ander, maar op een eenzame plaats, trok hij snel zijn degen, viel Aubry in den rug aan en doodde hem.

De hazewind, die als altijd zijn meester gevolgd was, wierp zich huilend op diens lijk, likte 't aangezicht en de handen van den doode en uitte op allerlei wijzen zijn droefheid.

Intusschen maakte de moordenaar zich snel uit de voeten. Hij was tevreden... ha, nu was de mededinger voor altijd verdwenen... vermoord... maar wie zou zeggen door wien? Geen schepsel was immers getuige geweest zijner lage daad! Ja toch, de hond, maar

dat stomme dier kon hem niet verklappen. Niemand zou ook ridder

Macaire durven verdenken! En de schurk verblijdde zich reeds

met de hoop, dat de betrekkingen van den doode nu voor hem zouden zijn.

De avond viel. De hovelingen waren in de schitterend verlichte zalen van het paleis. Macaire bevond er zich ook. Eensklaps snelde een hond binnen... woedend sprong hij op den moordenaar toe, men had de grootste moeite om het dier te verdrijven. 't Was de hazewind van Aubry. Slechts door honger gedreven, had hij het lijk verlaten, om hier eten te halen, maar tegelijkertijd wilde hij zijn heer wreken op den laffen schelm.

Den volgenden morgen was de hond weer verdwenen. Immers het trouwe beest moest in het bosch zijn, waar zijn baas zoo koud en stijf neerlag. Het moest dat bleek gelaat likken, het moest zijn liefde betuigen, lucht geven ook aan zijn droefheid. Maar als de hazewind naar het hof om voedsel ging, vloog hij steeds op Macaire aan.

Men vermiste ridder Aubry de Montdidier.

Niemand wist, waar hij zich bevond. De wonderlijke houding van den hond bleef echter geen geheim. En men besloot den hazewind te volgen.

Jankend geleidde het dier de hovelingen naar het bosch, huilend viel het op den doode.

Iedereen was ontsteld. Daar lag de edele ridder, de gevierde ambtenaar des konings... laf vermoord... gedood door een stoot in den rug!

Wie was de schuldige? zoo vroeg men zich af. Dan dacht men aan de woede van den hond tegen Macaire. En 't algemeen vermoeden viel op den edelman.

* *
*

De Parijzenaars zouden een zonderling tooneel aanschouwen: een Godsoordeel!

Echter geen water- of vuurproef, geen tweegevecht tusschen edellieden, maar een strijd tusschen een mensch en een hond.

Macaire was aangeduid als de moordenaar van Aubry de Montdidier,

doch de lafaard loochende zijn schuld. Welnu, 't Godsoordeel zou volgens de gebruiken van dien tijd beslissen.

Op het eiland in de Seine, waar statig de Parijsche hoofdkerk verrijst, had men een strijdperk aangelegd. Daar moest Macaire, gewapend met knots en schild, vechten tegen den hazewind, welke immers de aanklager was. Zóó had de koning bepaald en de wil van den vorst gold als wet.

Bleek en bevend wachtte de sluipmoordenaar, die den naam van edelman wel 't allerminst verdiende, zijn vijand af. De hond werd los gelaten, sprong huilend naar den hals van hem, die zijn meester had gedood en greep den schelm met zijn tanden vast.

Macaire kermde luid om hulp en genade.

Men bevrijdde hem van het woedende dier. De schurk bekende zijn misdaad en stierf aan de galg.

Met neergebogen kop volgde de trouwe hond het lijk van zijn heer, toen dit met groot eerbeton naar 't graf gevoerd werd.

HEBT DE DIEREN LIEF

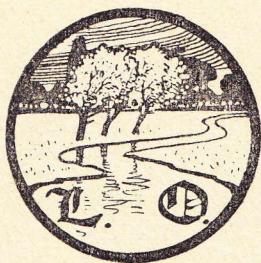
Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.